

של ניו-יורק, אך אינה מוכנה להשרים עם העובדה ששוב אינה עוד כוכבת

תצלום הזה. העיקר שתאיתו את שמי כי הלכה". היא עסקה בפירסומת-עצמית מבלי לב- רור באמצעים. באמצעות ענייני אהבהבים, שהתפרטמו בעיתון השערוריות קונפידנשל, באמצעות צילומי-עירום מכל הכיוונים ה- אפשריים, באמצעות יחסים-הדוקים עם אנ- שים עשירים ומוכרים, כגון טרוחילו הבן, קונראד הילטון ועלי חאן, ובזכות סופי- שבוע שבילתה עם כוכבי קולנוע ידועים, אבל נשואים.

וואת היתה, אולי, טעותה הפאטלית ב- יותר. כי אותם פירסומים יצרו את הי- אימאגו שלה בצורה שחסמה בפניה כל דרך לכוכבות — דמותה החלה להצטייר כאילו היתה יצאנית-עילית הוליבודית; אשת-שעשור- עים של נערי-השעשועים הגדולים ביותר ב- עולם.

ובאמריקה הפורטינית מצליחות שחקניות ילדותיות ותמימות, ושחקניות מדיחות וגור- רליות, אך כולן כאחת מקפידות על פיר- סום חייהן המשפחתיים, או אהבותיהן הי- גדולות.

כמה פאתסי הדבר, שזוהי, שהשקיעה ב- פירסומה את הכל — ולא היססה אף לפגוע במשפחתה — הרסה לעצמה, באותו פירסום עצמו, את כל סיכויי ההצלחה שאי-פעם היו לה.

ובאותו זמן החל לבצבץ, בכל מאמצי הפירסומת, היאוש הנורא.

קישורים וסרטים ושנצים

מכחינה אישית, הפכה זיוה יותר ויותר מתוחה, יותר ויותר בלתי-מיציא- תית. גם באופן חיצוני התבטא הדבר. היא לא ניראתה יותר כנערה יפה ומצודדת. המאבק והמאמץ המתמיד להישאר יפה כפי שהיתה, גרם לה להיראות כל-יך מוגזמת, שכמעט וחדלה להיראות אנושית. פניה החלו להיות מכוסים תמיד בשיכבה עבה וסמי- כה של איפור. היא חדלה לענוך זוג ריי- סים מלאכותיים — אלא הצטיידה בשניים- שלוושה זוגות ריסיים. היא החלה לאטר ב- צבע שחור את פנים-הגחניים שלה, לב- שה פיאות נוכריות וחלקי-פיאות, ועשתה על עצמה יותר ויותר אביזרים.

גם חזרה במלון דן. בעת ביקורה האת- דון, קושט בצורה הגובלת עם נכרוזה — הכל היה מלא בקישורים וסרטים — סרט

1964: ביקור אחרון בארץ האלמונית

ורוד מסכיב לשפופרת הטלפון. פרח ורוד מחובר לעפרון ושנצים וציצים בכל מקום בחדר.

זיוה החלה להיראות יותר כמו בובה מוזרה, המגלמת את דמות עצמה. היא החלה להילתם נואשות בגילה. היא עברה מזמן את גיל ה-30, וכשהיא מצהירה בחינחונים שכבר מלאו לה 22 שנים — היא מעוררת צחוק.

גם איפורה המוגזם התגם בה — אפה שינה את צורתו מרוב ניתוחים פלסטיים. עור פניה הגיב על הטיפולים הממושכים — והפך להיות אכולי-איפור.

הטראגי בדבר הוא, שדווקא מצלמת-הקול- נוע, המולך הגדול לו הקריבה זיוה את עלומיה — היא הראשונה מכולם לקלוט את כל הקמטים הקטנים, ואת כל הפגמים הזעירים. המצלמה כבר לא כל כך אהבת

1966: תושבת הארלם

אל המנוחה ואל הנחלה

היא חוששת. היא מרגישה שאינה יכולה לחזור בידיים ריקות, בפנים עייפות, אחרי כישלון מחפיר וטוטאלי בכל החזיתות. כמו גלוריה ספנסון בשדרות סאנט, היא מר- גישה שהיא חייבת את דמותה למעריציה, שבנו אותה. למעריצים שמוזן כבר אינם קיימים.

משום-מה אינה מבינה עדיין, שדווקא פה, דווקא בארץ הקטנה בה כולם מכירים אותה, כולם זוכרים אותה בחיבה כילדה הזוהרת שהגיעה מאמריקה בגיל 16, כפנטר מימאית המוכשרת בבגד-הטרקו על גיזר- תה הנפלאה, כנערה המסעירה ביותר ש- הסתובבה אי-פעם בארץ הזאת, דווקא כאן יאהבו אותה. כמו שהיא. בלי האיפור. בלי נורא. בלי השערוריות המלאכותיות. בלי המאמצים הבלתי-פוסקים, מלאי-היאוש.

זהו, אחרי ככלות הכל, המקום היחיד ב- עולם כולו, בו תוכל לחיות, לא כנערה בלה ברובע-עוני — אלא כדמות. ויותר משהיא משערת: כי בניגוד לה עצמה, הי- רואה עצמה כאחת שלא הגיעה למטרתה, הרי כאן תהיה תמיד זיוה שהיתה כל-יך נהדרת, זיוה הנערצת, זיוה המוכרת.

בארץ לא יקרה לה אף פעם הדבר מפניו היא מפתדת יותר מכל. בארץ היא לעולם לא תהיה אלמונית. כאן היא תמיד תהיה זיוה. כאן תוכל לבוא אל המנוחה ואל הנחלה.

עברה — זהו המקום ממנו התחילה את הכל. חזרה לשם — נראית לה כהודאה ב- חייה שנכשלו. עברה השיבה ארצה היא כתקיעת מסמר בארון-המתים של דמותה. זוהי ההודאה ש- הכל חלף עם הרוח. שחלומה התנרף, שהי- קריירה שלה עלתה בעשן.

שובי הביתה, זיוה הקמנה

מדהים הוא, שזיוה עצמה לא תפ- יסה, כנראה, שהקאריירה שלה מחוס- לת. כשמדברים איתה, היא מספרת על תוכי- ניות גדולות בסרטים, והיא כל הזמן מד- ברת על העתיד הזוהר שאר-טו-טו עומד להתגשם. או שהיא מנותקת מן המציאות, או שפשוט אינה רוצה או אינה מסוגלת להכיר בה.

גם במכתבים היא מספרת על תוכניות הופעה בקולנוע, בתיאטרון, בטלביזיה. היא גם מנסה להשתלם באקטורס סטודיו. כי משם הרי כולם יוצאים כוכבים. היא פשוט אינה רואה שהגיעה לקץ הי- דרך.

היא פשוט אינה מוכנה להודות שהיא, זיוה-הלאומית, נערת-השער הישראלית הי- מפורסמת ביותר של כל הזמנים, והנערה המפורסמת ביותר שהיתה בישראל — חיי- בת לחזור הביתה.

את זיוה שפיר-רודן — המופיעה לפנינו.

החלום התנרף

אמת היא, שזיוה אינה שחקנית- הקולנוע הישראלית היחידה שנכשלה. רבות, אפילו מאלה שהגיעו לפסגה, סיימו את הקריירה באותה מהירות בה בנו אותה. אבל לכולן היה לאן ללכת, ורובן מצאו חוץ מבטחים.

אילנה עדן, שגורשה מגן-העזן והפכה מחוסרת-עבודה אחרי שגמרה לככב בוות, חזרה ארצה, נישאה למחזאי ניסים אלוני. חיה הררית, כניל, אחרי בן-חור, חיה באר- שר בצמרת החברתית, עם הבמאי המזהיר של מקום בצמרת.

וכמוהן גם המצלמות: דליה לביא הת- ארסה לבמאי אירי, עליזה גור נשואה ל- רופא, גילה גולן — לעיתונאי. לכולן בית, וחיים שלווים.

אבל זיוה התחילה מקן-מיבטחים. היא היתה נשואה נשואי-אורש, לגבר נאה מאוד ואמיד מאוד, שהעריך את העפר עליו דרכה. היא גרה בבירת פאר, נהגה במכונית-ענק. כל זה השליכה מאחורי גוה, כלאחר-יד, כשיצאה לכבוש את העולם, כשהלכה להתי- פך לכוכבת-קולנוע.

עתה, כשנגמר חלומה, אין היא מעזה לחזור למקום אליו שואפת כל אמת. כי